

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2099/2553

พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 139

พ.ร.ฎ.เพิ่มอัตราภาษีสรรพสามิตเพื่อนำไปจัดสรรให้แก่กรุงเทพมหานครและราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2527
มาตรา 3

เมื่อศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยแล้วว่า ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้งดเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม ภาษีสรรพสามิตแก่จำเลยเป็นการไม่ชอบ ดังนั้น นอกจากจำเลยจะต้องรับผิดชอบชำระภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมเงินเพิ่ม รวมทั้งภาษีสรรพสามิตและภาษีเพื่อมหาดไทยแล้ว จำเลยยังต้องรับผิดชอบปรับและเงินเพิ่มภาษีสรรพสามิตตามการประเมินด้วย แต่ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยชำระเบี้ยปรับและเงินเพิ่มของภาษีเพื่อมหาดไทยตามการประเมินนั้นไม่ถูกต้อง เนื่องจากการจัดเก็บภาษีเพื่อมหาดไทยตาม พ.ร.บ.จัดสรรเงินภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม โดยมาตรา 3 แห่ง พ.ร.ฎ.เพิ่มอัตราภาษีสรรพสามิตเพื่อนำไปจัดสรรให้แก่กรุงเทพมหานครและราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2527 บัญญัติให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีสรรพสามิตตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต เสียภาษีเพิ่มขึ้นสำหรับสินค้าหรือบริการตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตในอัตราร้อยละ 10 ของภาษี และมาตรา 139 แห่ง พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 บัญญัติว่า เบี้ยปรับและเงินเพิ่มให้ถือเป็นเงินภาษี การคำนวณภาษีเพื่อมหาดไทยในกรณีนี้จึงต้องคำนวณในอัตราร้อยละ 10 ของภาษีสรรพสามิตรวมกับเบี้ยปรับและเงินเพิ่มภาษีสรรพสามิตที่จำเลยต้องชำระ มิใช่คำนวณภาษีเพื่อมหาดไทยจากภาษีสรรพสามิตแล้วเรียกเก็บเบี้ยปรับและเงินเพิ่มของภาษีเพื่อมหาดไทยจากต้นเงินภาษีเพื่อมหาดไทยที่คำนวณได้ดังกล่าว ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจึงมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 17 และ 29

โจทก์ทั้งสามฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระค่าภาษีอากร เบี้ยปรับและเงินเพิ่มนับแต่วันตรวจปล่อยสินค้าจำนวนถึงวันฟ้องรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 135,041.94 บาท กับให้ชำระเงินเพิ่มภาษีสรรพสามิต ภาษีเพื่อมหาดไทย ภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสาม แต่ไม่เกินเงินภาษีมูลค่าเพิ่มที่ต้องชำระ

จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง

ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้งดเบี้ยปรับและเงินเพิ่มภาษีสรรพสามิตแก่จำเลย นอกนั้นให้เป็นไปตามแบบแจ้งการประเมินของโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

โจทก์ทั้งสามอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ... มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสามประการสุดท้ายว่า จำเลยต้องรับผิดชำระภาษีอากรให้แก่โจทก์ทั้งสามจำนวนเท่าใด เห็นว่า เมื่อวินิจฉัยแล้วว่า ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้งดเบี้ยปรับและเงินเพิ่มภาษีสรรพสามิตแก่จำเลยเป็นการไม่ชอบ ดังนั้น นอกจากจำเลยจะต้องรับผิดชำระภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมเงินเพิ่ม รวมทั้งภาษีสรรพสามิตและภาษีเฟ้อมหาดไทยแล้ว จำเลยยังต้องรับผิดชำระเบี้ยปรับและเงินเพิ่มภาษีสรรพสามิตตามการประเมินด้วย แต่ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยชำระเบี้ยปรับและเงินเพิ่มของภาษีเฟ้อมหาดไทยตามการประเมินนั้นไม่ถูกต้อง เนื่องจากในการจัดเก็บภาษีเฟ้อมหาดไทยตามพระราชบัญญัติจัดสรรเงินภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 นั้นไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเบี้ยปรับและเงินเพิ่มโดย มาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกาเพิ่มอัตราภาษีสรรพสามิตเพื่อนำไปจัดสรรให้แก่กรุงเทพมหานครและราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2527 บัญญัติให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีสรรพสามิตตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต เสียภาษีเพิ่มขึ้นสำหรับสินค้าหรือบริการตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตในอัตราร้อยละ 10 ของภาษี และมาตรา 139 แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 บัญญัติว่า เบี้ยปรับและเงินเพิ่มให้ถือเป็นเงินภาษี การคำนวณภาษีเฟ้อมหาดไทยในกรณีนี้จึงต้องคำนวณในอัตราร้อยละ 10 ของภาษีสรรพสามิตรวมกับเบี้ยปรับและเงินเพิ่มภาษีสรรพสามิตที่จำเลยต้องชำระ มิใช่คำนวณภาษีเฟ้อมหาดไทยจากภาษีสรรพสามิตแล้วเรียกเก็บเบี้ยปรับและเงินเพิ่มของภาษีเฟ้อมหาดไทยจากต้นเงินภาษีเฟ้อมหาดไทยที่คำนวณได้ดังกล่าว ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจึงมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 17 และ 29

พิพากษาแก่เป็นว่า ให้จำเลยชำระภาษีสรรพสามิต 54,199 บาท เบี้ยปรับ 10,840 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 4,173 บาท และเงินเพิ่มภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มอัตราร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของต้นเงินภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มนับแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2544 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสาม แต่เงินเพิ่มดังกล่าวมิให้เกินกว่าจำนวนภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มที่จำเลยต้องชำระโดยไม่รวมเบี้ยปรับ กับให้จำเลยชำระภาษีเฟ้อมหาดไทยอัตราร้อยละ 10 ของภาษีสรรพสามิตรวมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มภาษีสรรพสามิตที่จำเลยต้องชำระแก่โจทก์ทั้งสาม นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

(ทองหล่อ โฉมงาม-องอาจ โรจนสุพจน์-ชาลี ทัพภวิมล)

ศาลภาษีอากรกลาง - นายบัญชา สหเกียรติมนตรี

แหล่งที่มา กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

แผนก ภาษีอากร

หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น พ15/2550

หมายเหตุ

(ไม่มีข้อมูล)